

990513-1

Staří řeční myslitelé se museli myšlenkově vyrovnat se svým „objevem“ (který byl ve skutečnosti jejich vynálezem), totiž nejdříve s geometrickými obrazci, především s trojúhelníkem. Když poznali, že se trojúhelník „chová“, jako by byl skutečný, a navíc dokonce jako by byl skutečnější než ta běžná, každodenní skutečnost, která je nepříliš stálá, ale značně proměnlivá, začali trojúhelníky a jiné geometrické obrazce, později ještě mnohé další takové „skutečnosti“ či „věci“, za pravou skutečnost. Proto byla také matematika (včetně geometrie) stálým zdrojem podivu také v pozdějších dobách, a každý, kdo se nenechá odradit zdánlivou samozřejmostí, s jakou vypočítáváme potřebné údaje ve všech možných oborech, kde je kvantifikace možná a někdy nezbytná, si musí s údivem uvědomit onu dosud nezvládnutou povahu oněch „věcí“, kterým můžeme spolu s Husserlem říkat „intencionální předměty“. Filosofové byli půl třetího tisíciletí fascinováni geometrií (a vůbec matematikou), a to jak – zejména v prvních počátcích – čistě intelektuálně, tak – zvláště od počátků nové doby – imponující efektivitou rozsáhlé matematizace hlavně v tzv. exaktních vědách. Výsledkem byl – po staletích – onen mocný dojem, kterému dal výraz Kant, když prohlásil, že v každé vědě je tolik vědeckosti, kolik tam je matematiky.

(Praha, 990513-1.)